

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Cap. I. De Marciano Imperatore, & quae signa Imperii ejus praecesserint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ
 ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,
 και από επάρχων
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 Τόμος δ' ύστερος.

SCHOLASTICI EPIPHANIENSIS,
 & ex Præfatis
 ECCLESIASTICÆ HISTORIÆ
 LIBER II.

Κεφ. α'.

CAPUT I.

Περί μαρκιανού βασιλέως, και δια σύμβουλα προς ήσαντος τών βασιλείων αυτώ μηνύοντα.

De Marciano Imperatore, & qua signa imperii eius processerint.

Α Μεν επί τοις Θεοδοσις γεχύνται χρονοίς, τή πρώτῃ διελήθηαι διαλεξή. φέρεσ θ' μαρκιανόν ές μέθον άγοντες τον άοιδιμον ρωμαίων άυτοκράτορα, πεθτερον ισόρρησων, πς τε ην και όθεν, και όπως τών βασιλείων ρωμαίων ανεδήσατο. έτω τετα έω αυτῶ γεχημηδύνα κτ' τες ιδιες δυο τώ μεθα καιρες. μαρκιανός τοίνυν ως άλλοις τε πολλοίς και μήν και πέισχω ισόρηται τῶ ρήτορι, ην μηρ θεαξ τῶ χρο, άνδρες σεαλιωλικῆ παίς ός γε τῆς έ παλεός βιοτής μεταλαχέιν επεργόμεν, προς τών Φιλίππε πόλντας όρμας έρχεν, έντα και σεαλιωπκοίς ένδύνατο σωτέαχται ταγμασιν. ανα δε τών οδον θεάται νεοσφαγες σώμα επί γῆς έρριμυδρον. ά παρξως ην γδ τα τε άλλα πανάεις, και ές τα μάλις α φιλανθρωπότατ, ώκτερε τῶ γεγονός, και επί πολυ τών πορείαν επείχε, τῶ εικότων μελαδ έναι βελόμεν. επειδή δε ίνες τετρο τετέαντο, ταις έν τῆ φιλιππηπόλῃ παρξσήελλον δρχαίς άι τον μαρκιανόν πθαλαεσσαί, τα πειτής μαιφονίας ανηρώτων. και δη τῶ σοχασμῶ, και τών εικότων πλέων τῆς αληθείας και τῆς γλώτῆς έχρηκότων, τον φόνον τῶ άνδρος ανανοιδύρε, και μαιφόνος γε ποινας μελλον, δουπίσεν, θεάτις δεξαπίνης ροπή τον μαιφόνον πθαλιδωσιν, ός τών κεφαλήν αποδέμεν, ποιηνητ δρομαί, τών κεφαλήν τῶ μαρκιανῶ χαίεται. έτως παραδόξως σωθείς, έν πνι τών άνόδι σεαλιωπκῶν τελών άφικνείται, έν αυτῶ πθαλγίλλαν βελόμεν, οι τον άνδρα θανμάσαντες, μέγαν τε έσεσται και αξιολογώτατον εικότως τεκημερμένοι

EA que Theodosii Junioris temporibus gesta sunt, superiore libro complexi sumus. Jam vero Marcianum celebrem illum Romanorum Imperatorem, in medium producentes, primum exponamus quis & unde fuerit, & quonam modo ad imperium pervenerit. Deinde res ab illo gestas, suo loco ac tempore referemus. Igitur Marcianus, sicut cum ab aliis multis, tum a Prisco Rhetore proditum est, oriundus fuit ex Thracia, patre militari. Qui cum paternum vivendi genus sequi cuperet, Philippopolim petrexit: ibi militaribus numeris adscribisse posse confidens. Dum verò iter faceret, offendit cadaver hominis recens casti, quod humi projectum jacebat. Cui adsistens: erat enim cum alia egregius, tum admirabili humanitate ac misericordia præditus, casum ejus miseratus est, satisque diu illic substitit, cupiens homini iusta perfolvere. Id factum conspicati quidam, retulerunt Magistratibus Philippopoleos. Qui dmox comprehensum Marcianum de cæde hominis interrogarunt. Cumque conjectura & indicia plus quam veritas ipsa, & quam lingua rei eadem pernegantis valuissent, jamque Marcianus homicidii pœnas daturus esset, repente divina providentia cædis autorem prodidit. Qui capite suo pœnas sceleris perfolvens, Marciani caput servavit. Hoc modo præter expectationem servatus, ad quendam illic militarem numerum venit, ut in eo militiæ nomen daret. Illi hominem admirati, & magnum ac præpotentem quandoque futurum certissimis conjecturis

augurati, cum libentissimè susceperunt, atque in suum numerum cooptarunt, non tamen postremo loco, ut militaris lex postulat: sed in quodam gradu militis recens defuncti, cui nomen erat Augustus, Marcianum qui & Augustus, adscriperunt in albo militari. Adeo ut Marcianus nomine suo præveniret appellationem Imperatorum nostrorum, qui nuncupationem Augustorum simul cum purpura induunt. Prorsus quasi nomen in illo permanere noluerit absque dignitate, nec dignitas aliud nomen quo ipsa exornaretur requisierit. Ita ut idem nomen, & proprium illi, & appellativum extiterit, uno eodemque vocabulo dignitatem illius & nomen designante. Accidit præterea aliud quidpiam, ex eo conjicere licuit Marcianum aliquando imperatum esse. Nam cum sub Aspare militaret adversus Vandalos; Romanis ingenti prælio victis, ipse unà cum aliis pluribus captus, & in campum perductus est, cum reliqua multitudine captivorum, quam Geisericus spectare cupiebat. Qui cum in unum collecti essent. Geisericus in solario sedens, tantæ captivorum multitudinis spectaculo sese oblectabat. Porro cum tempus extraheretur, singuli pro arbitratu suo libere agebant: Nam Custodes mandatu Geiserici, captivos vinculis absolverant. Atque alii quidem ex captivis aliud quidpiam agebant: Marcianus verò humi procumbens, sub Sole ferventi, & plus quam tempestas anni ferebat torrido, dormiebat. Tum aquila supernè adveniens, volatu soli perpendiculariter opposito, instar cujusdam nubis, umbram illi fecit, eumque hoc facto non mediocriter refrigeravit. Quo miraculo obstupetatus Geisericus, statim quid eventurum esset, conjecit: accitumque ad se Marcianum libertate donavit, gravibus prius sacramentis eum adstringens, ut postquam imperium adeptus esset, fidem servaret Vandalis, nec adversus eos expeditionem moveret. Quod quidem à Marciano re ipsa servatum fuisse Procopius scribit. Verum relictis diviticulis, ad propositum redeamus. Fuit Marcianus erga Deum quidem pius: in subditos autem justissimus. Divitias veras existimans, non eas, quæ reconditæ sunt, aut quæ ex tributis colliguntur: sed eas solum, quæ indigentium penuriam sublevare possint, & locupletibus tutas ac securas

ἠδὲ πρὸς δέχοντα, καὶ σφίσι αὐτοῖς ἐγκατα-
λέγασιν, ἅτι ἐχάθον ὡς ὁ στρατιωτικὸς ἐβόησε.
μὲν ἐς δὲ ἕνα βαθμὸν ἀξίω τέλει διήκατο
ἄνδρὸς ἀνγστος ὄνομα τέτω, μαρκιανὸν τὸ
καὶ αὐτὸν ἐς τὴν παραγελίαν ἐξέλαβεν
ὡς φθάσαι τὸνομα τὴν προσηγορίαν τῶν πα-
τέρων βασιλέων, τὸ καλεῖσθαι ἀνγστοὺς μὲν τις
ἀλγεῖδ' ὅτι ἀεὶ ἀλλομένων ὡς περὶ σὺναι-
χομένῃ τὸ ὄνομα ἔπ' αὐτῶν χωρεῖ τ' ἀξίως
μῆναι, μὴ δ' αὐπάλιν τ' ἀξίως ἕτεροι
μαζήσασθαι ἐς σεμνολόγημα ὡς κινεῖται
προσηγορικὸν τὸ αὐτὸ καθεσάναι, διὰ μὲν
κλήσεως, τ' τε ἀξιώσεως τῆς τε προσηγορίας
σημαιομένηων. Ἐτέρον δ' συνέπεσε τὴν βασι-
λείαν τὸ μαρκιανῶ τε κληρωθῆσαι διωάμι-
νον. ἐπειδὴ γὰρ ἄσπαρι συνεστράτευσεν ἱερα-
δίων, δορυαλώθ' τε γέγονε σὺν ἑτέροις
πλείοσι, ὡς ἀπολύ τῶν βανδίων ἠπὸ βίβ-
ῆσπαρ' ἄνα τὸ πεδίον ἠχθη μὲν τῶν ἀ-
λῶν ἀνδραπόδων, γίγρερχε τὸς ζωηθέντας
ἰδεῖν βελθόντων. οἷπε ἐπειδὴ ἠλίω ἦσαν,
ἐν τῶν ὑπεράνω ὀχέειν καθεῖσο, τὴν
πλήθει τῶν σαγηθθέντων ἠδ' ὀμοῖ' καὶ τὴν
καίριον τετιθεμένους, ὡς ἀν' ἐκάστους ἐδόκησεν, διετί-
λιν ἀνείσαν γ' οἱ φύλακες τὰ δεσμά, γί-
ερχε πρὸς ἀξίαν. ἀλλ' ὅτι μὲν ἐν ἀλλοσι
ἐπεπράχθη μαρκιανὸς δ' καθεῖς αὐτὸν ἐς τὸ
πεδίον, ὑπὸ τῶ ἠλίω ἐκάθευδε, θερμῶ τε
ὄντι καὶ διαπύρῳ ὡς ἀπὸ τῆν ἄεραν τὴν ἄε-
τός δ' τῶν ὑπερὲν ἐπίσας, καὶ κ' ἐκάθευ, τὴν
ἠλίω ἀντιμέτωπον τὴν πῆσιν ποιησάμεν
νεφέλης δίκην σκιάν, καὶ τὴν ἐπὶ εὐθείῃ ὡς ἀ-
ψυχὴν τῶ μαρκιανῶ ἐτεχνάσατο ὡς θα-
μάσαντα γίγρερχον, συμβαλεῖν διόχους
ἐσόμδρα, μελαπέμπτον τε τὸν μαρκιανὸν
ποιησάμενον ἀφῆναι τῆς ἀιχμαλωσίας,
ὄρκοις δ' ἐνόησεν κατὰ σφαλίσάμενον, ἢ μὴ τὰ
πρὸς ἀφύλαξιν βανδίοις ἐς βασιλείαν πα-
ριόντα, καὶ ὅπλα καὶ αὐτῶν μὴ κινῆν καὶ
φυλάξαι τὸν μαρκιανὸν ἐπὶ τοῖς ἔργοις ὁ
προκόπι' ἰσορεῖ. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον
ἐπανώμδρ, τὴν ἐπιροπὴν ἔασαντες, ἢ ὁ μαρ-
κιανὸς τὰ πρὸς θεὸν βίσεθης, τὰ πρὸς πο-
λίτευομένους δίκαιος πλεῖστον ἠγάμεν ὡς τὸ
ἀπόθετον, ἐδὲ μὴν τὰ διὰ δασμολογῶν
συμφορέμενον ἕνα δὲ μόνον τὸν τοῖς δεο-
μένοις ἐπαρκῶν διωάμενον, καὶ τοῖς πολλοῖς

κεκλήμενοι ασφαλῆ παρέχειν τὸν πλεόν. Α φοβερός ἐκ ἐν τῷ τιμωραῖος, ἀλλ' ἐν τῷ τιμωρῆος δι' αὐτὴν τὴν δόξαν ἀβλον δρετῆς ἔκκλησιον ἐχε, τῆς τε γενεσίας τῶν τε ἀλλων τῶν πᾶσαν πληρέτων τύχην, ἀπάσαις ἡφοίς τὴν βασιλείαν αὐτῶ παραχομένην γνώμη πηλχειας ἦν καὶ ἐσωκίσατο μὲν ὡς βασιλίδα. ἔμην ἔγνω, αἰπαίδου ἐκείνης μέχρι γήρεως μινάσης γέγονε ἡ ταῦτα, ἔπω μὲν ἑαλιανιανῆ τῆς ῥώμης αὐτοκράτορος τὴν ἡφον Ἰπικυρῶσαι, ὁμως δ' ἐν διατὴν δρετῆν ἐπισηφίσαι ἡβέλτο ἡ μαρκιανός ἐ τῷ θεῷ κοινὸν πᾶσα πάντων σέβας προσάγεας, τῶν διατὴν ἀσεβειαν συλχθεισῶν γλωσσῶν αὐθις δισεβῶς ἐνεμμένων, ἡ διαμίας καὶ τ' αὐθις δόξολογίας τὸ θεῖον γεραίρεας.

A opes suas præstare. Formidabilis, non tam propterea quod puniret, quã quod metuebatur, ne puniturus esset. Itaque imperium, non quidem hereditario jure, sed præmium virtutis adeptus est: cum Senatus & omnes omnium Ordinum viri, communi consensu hunc ei honorem detulissent, suafu Pulcheriã. Quam ille, utpote Augustam, uxorem quidem duxit: nunquam tamen cum ea rem habuit, quippe quæ in perpetua virginitate ad obitum usque permanferit. Atque hæc gesta sunt, antequam Valentinianus qui Romæ imperabat, electionem illam suo suffragio comprobasset. Quam tamen ille ob virtutem Marciani, postea confirmavit. Porro Marciano id maxime in votis erat, ut unus idemque cultus ab omnibus exhiberetur Deo, linguis quæ per impietatem confusæ fuerant, rursus pie unitis: utque divinum numen unâ eademque glorificatione laudaretur.

Κεφ. β΄.

Πιετῆς ἐκ καλχηδόνι συνέδρι, καὶ πόθιν τὴν ἀπταν ἡ συνελεύσεως ἐχεν.

Προσίασι τὸν ἀπαταῦτα βελομένω, οἱ τε λέοντι τῆς ῥώμης ἐπισκόπος διακονέμενοι ταῖς ἀποκρίσεσι, φάσκοντες διόσκορον ἀνατὸ δόξτερον ἐν ἐφέσω συνέδριον, μὴ δέξαας τὸν λέοντι τόμον ὄρθοδοξίας ὄρον τυγχάνοινα. οἱ τε παρ' αὐτῆς διοσκῶρε καθυβεριδέντες, τὰ καὶ σφᾶς ἐκείλοτες συνοδικῶς κειτῆναι. παρῶτρωσε ἡ μάλισα δισεβῆ ὁ ἔδρουλαῖς γεγωνῶς πρόσδρι, φάσκων ἐπιβελδύμασι χρυσάφιος ἔθεδοσις ἡ παασις, αὐτὸν τε καὶ φλαβιανὸν καθαιρετῆναι, διότι χρευσίον τῶ χρευσάφιος ἡ ζωῶπ, ὁ φλαβιανός ἐπὶ τῆ οἰκία, χερῶνινα, πρὸς ἐντροπὴν ἱερά πέπομφε σιδῆ, ἡ ὅτι πᾶσα πλῆσι τὴν κακοδοξίαν ἀτυχεῖ καθεισθηκῆ ὁ χρευσάφιος. ἔλεγε ἡ τὸν φλαβιανὸν ἐ δειλαιως ἀνααιρετῆναι, πρὸς διοσκῶρε ὠθέμενόν τε ἡ λακλιζόμενον. ἔξω ἡ ἐν καλχηδόνι συνέδρι ἀλίζεται, ἀγγελιών τε, ἡ ἀγγελιαφόρων πεμφθέντων, καὶ τῶν ἐκασταχῆ ἱερέων δισεβῆσι γράμμασι κληθέντων, πρῶτα μὲν ἐν νικαία ὡς καὶ τὸν ῥώμης πρῆδρον λέοντα τοῖς ἐν νικαία συμελῆσιν ἐπιγράψαι, πρὸς αὐτῆς ἐπιστέλλοντα, πρὸς ὧν ἐς τὸν οἰκείον πέπομφετόπον, πασιασινῆ καὶ λακενσίε ἡ

C A P. II.

De Synodo Chalcedonensi & quam ob causam congregata sit.

CUM hæc in votis haberet, accedunt ad illum, tum responsales Leonis Romæ urbis Episcopi, affirmantes Dioscorum in secundo Ephesino Concilio suscepisse Epistolam Leonis, quæ doctrinam veræ fidei continebat. Tum ii, quos idem Dioscorus injuria affecerat, supplicantes ut ipsorum causâ in Episcopali Concilio judicaretur. Sed præ cæteris urgebat Eusebius, Episcopus quondam Dorylai, asserens se ac Flavianum insidiis Chrysalphii protectoris Theodosii depositos esse, eò quod Flavianus Chrysalphio aurum pro ordinatione ipsius postulanti, ad pudorem ei incutiendum sacra vasa misisset: Et quod Chrysalphius in doctrina fidei cum Eutyche consentiret. Ajebat præterea Flavianum à Dioscoro pulsum & calcibus appetitum, miserabili modo interfectum esse. His de causis Synodus Chalcedone congregata est, cum nuntii ac tabellarii missi fuissent; & singularum urbium Episcopi litteris piissimi Imperatoris acciti essent, primum quidem Nicæam: adeo ut Romanus Episcopus Leo cum ad eos scriberet de Legatis, quos ad Concilium miserat, Paschasino scilicet, Lucensio ac reliquis, litteras suas inscriberet ad